

Arrest

nr. 232 144 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Majda BOUZERDA
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 22 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die loco advocaat M. BOUZERDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 6 januari 2006 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9.3 (oud) van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag wordt op 28 juni 2006 onontvankelijk verklaard en verzoeker wordt diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker dient op 25 juli 2006 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9.3 (oud) van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag wordt op 15 januari 2007 door de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Antwerpen niet in overweging genomen wegens negatieve woonstcontroles.

Op 26 januari 2007 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen het voorgenomen huwelijk van verzoeker om reden van schijnrelatie.

Op 8 februari 2007 dient verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9.3 (oud) van de Vreemdelingenwet.

Op 20 februari 2007 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk, naar aanleiding van een betrapping op heterdaad bij winkeldiefstal. Diezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

Verzoeker dient op 4 april 2007 een vestigingsaanvraag in, op basis van zijn vaderschap. Op 11 april 2007 wordt de beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Op 11 januari 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 april 2008 wordt verzoeker uiteindelijk gemachtigd tot tijdelijk verblijf van één jaar op grond van de derde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9.3 (oud) van de Vreemdelingenwet. Op 7 oktober 2009 wordt verzoeker vervolgens gemachtigd tot een onbeperkt verblijf, waarbij instructie werd gegeven om verzoeker in het bezit te stellen van een B-kaart.

Op 6 februari 2010 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst omwille van opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 20 december 2011 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 23 maart 2012 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Op 8 augustus 2012 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, wegens afpersing, poging tot misdad, mondelingen of schriftelijke bedreigingen en opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 13 augustus 2014 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Diezelfde dag wordt de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd (bijlage 13sexies).

Op 18 augustus 2014 wordt het inreisverbod evenwel ingetrokken.

Op 21 oktober 2015 wordt verzoeker nogmaals veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, wegens slagen en verwondingen, beschadiging en vernieling van afsluitingen, slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden.

Op 20 juli 2016 wordt een Ministerieel Besluit tot terugwijzing genomen. Verzoeker dient op 11 augustus 2016 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormeld Ministerieel Besluit. Bij arrest nr. 179 339 van 13 december 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep.

Op 24 augustus 2016 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 18 mei 2017 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk. Diezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 25 mei 2017 wordt een akkoord van de Servische autoriteiten bekomen voor afgifte van een laissez-passer.

Op 03 juli 2017 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Belgrado.

Namens verzoeker wordt een verzoek tot opheffing of opschorting van het Ministerieel Besluit tot terugwijzing gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 6 juli 2018 wordt aan de raadsman van verzoeker meegedeeld dat het verzoek tot opheffing of opschorting momenteel niet in overweging kan worden genomen.

Verzoeker dient op 23 juli 2018 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde mededeling. Deze procedure is gekend onder het rolnummer 222 977.

Op 31 augustus 2018 herhaalt het bestuur ten aanzien van de raadsman van verzoeker (per e-mail) dat het verzoek tot opheffing of opschorting nog niet in overweging kan worden genomen. Tegen die beslissing dient verzoeker op 31 augustus 2018 een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat is gekend onder rolnummer 225 208.

Op 22 januari 2020 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de bestreden akte die luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie Antwerpen op 22/01/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: x

voornaam: x

geboortedatum: 18.09.1979

geboorteplaats: BELGRADO

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- ☐ 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 20.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Betrokkene werd vervolgens op 8.08.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenis (met uitstel 5jaar uitgezonderd VH) uit hoofde van afpersing, poging tot misdaad, bedreiging mondeling of schriftelijk, slagen en verwondingen. Op 21.10.2015 werd betrokkene nogmaals veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen, dit keer tot 1 jaar gevangenis wegens slagen en verwondingen, beschadiging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit van terugwijzing van 20.07.2016, betekend op 1.08.2016, waarbij betrokkene de toegang tot het Rijk verboden wordt voor een periode van tien jaar, wegens ernstige schending van de openbare orde. Dit Ministerieel Besluit van terugwijzing werd niet opgeschort noch opgeheven.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 14/08/2014.

Betrokkene verklaart dat hij een vrouw en drie kinderen in België heeft. Het feit dat betrokkenes partner x (°21.05.1979) en kinderen x (°7.01.2007), x (°4.03.2008) en x (°25.09.2011) de Belgische nationaliteit hebben en in België wonen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien werd betrokkene veroordeeld voor intrafamiliaal geweld jegens zijn partner en kinderen. Feiten van brutaal gezinsgeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar en betekenen een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het feit dat betrokkene Belgische familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Door een repatriëring zal betrokkene gescheiden worden van zijn partner en kinderen, die in België wonen. Betrokkenes partner en kinderen kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Servië en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Servië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart twee nichten te hebben in België. Deze maken geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 18/11/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 14/08/2014.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 20.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Betrokkene werd vervolgens op 8.08.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenis (met uitstel 5jaar uitgezonderd VH) uit hoofde van afpersing, poging tot misdaad, bedreiging mondeling of schriftelijk, slagen en verwondingen. Op 21.10.2015 werd betrokkene nogmaals veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen, dit keer tot 1 jaar gevangenis wegens slagen en verwondingen, beschadiging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 18/11/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 14/08/2014.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 20.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Betrokkene werd vervolgens op 8.08.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenis (met uitstel 5jaar uitgezonderd VH) uit hoofde van afpersing, poging tot misdaad, bedreiging mondeling of schriftelijk, slagen en verwondingen. Op 21.10.2015 werd betrokkene nogmaals veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen, dit keer tot 1 jaar gevangenis wegens slagen en verwondingen, beschadiging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het feit dat betrokkenes partner x (°21.05.1979) en kinderen x (°7.01.2007), x (°4.03.2008) en x (°25.09.2011) de Belgische nationaliteit hebben en in België wonen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien werd betrokkene veroordeeld voor intrafamiliaal geweld jegens zijn partner en kinderen. Feiten van brutaal gezinsgeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar en betekenen een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het feit dat betrokkene Belgische familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Door een repatriëring zal betrokkene gescheiden worden van zijn partner en kinderen, die in België wonen. Betrokkenes partner en kinderen kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Servië en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Servië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart twee nichten te hebben in België. Deze maken geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. In een eerste middel, enkel gericht tegen het bestreden bevel en afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9 van het VN Kinderrechtenverdrag, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht dit als volgt toe:

“Eerste onderdeel.

1. Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 74/13 vreemdelingenwet

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest van Grondrechten van de EU bepaalt in die zin als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10

juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). In casu leeft verzoeker samen met zijn partner en drie minderjarige kinderen op hetzelfde adres en onderhouden zij persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten. De nauwe relatie wordt tevens niet betwist door verwerende partij.

Verwerende partij diende derhalve rekening te houden met de impact van een gedwongen scheiding van hun vader op de kinderen alsook te onderzoeken en tevens uiteen te zetten waarom het belang van de staat dat bestaat uit het doen naleven van de immigratiewetgeving en de openbare orde primeert op de belangen van de kinderen.

Zoals verzoeker terecht opmerkt, kan dergelijke belangenafweging niet worden teruggevonden in de bestreden beslissing.

Zoals de hierboven aangehaalde rechtspraak verduidelijkt is er een positieve verplichting voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. De staat dient hierbij een adequate belangenafweging ('air-balance' toets) te doen. Dit gebeurt op geen enkele wijze, hoewel dit nochtans verplicht is in het licht van art. 74/13 Vw. en art. 8 EVRM.

Art. 74/13 Vw. stelt duidelijk en ondubbelzinnig dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verwerende partij heeft immers niet effectief rekening gehouden met het gezins- en familieleven, in de zin van de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens omtrent art. 8 EVRM. Verzoeker verwijst hiervoor naar de rechtspraak (zie infra en supra).

Verwerende partij is op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker. Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM toepassing vindt en dat hij met zijn partner en drie minderjarige kinderen een feitelijk gezin vormt en dat hij een centrale rol inneemt in het gezin.

De drie minderjarige kinderen van verzoeker hebben ingevolge van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag tevens recht op persoonlijk contact met beide ouders.

Verwerende partij betwist niet dat er sprake is van een gezinsleven maar voert geen daadwerkelijke 'fair balance- toets' uit waarbij er een billijke afweging wordt gemaakt tussen de belangen de staat en van het individu. Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging.

Verweerder stelt dat zij via moderne communicatie contact kunnen houden. Gelet op de jeugdige leeftijd van de minderjarige kinderen en de intensieve zorg voor hun opvoeding en ontwikkeling die hiermee gepaard gaat, is de fysieke aanwezigheid van vader vereist.

Het is ook evident dat verzoeker zijn kinderen niet kan meenemen naar Servië. Zij lopen hier school en spreken enkel Nederlands.

Indien verzoeker zich terug in zijn land van herkomst dient te vestigen zal dit nefast zijn voor de relatie en het gezinsleven van verzoeker en zijn partner.

Verzoeker leeft overigens (weliswaar onderbroken) meer dan dertien jaar in België. Hieruit volgt dat hij zijn privé leven sedertdien deels in legaal verblijf heeft ontwikkeld. Hij heeft daarenboven sociale relaties uitgebouwd.

Hoewel uit de hierboven aangehaalde rechtspraak blijkt dat verwerende partij de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit diende te onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan artikel 8 EVRM, is het duidelijk dat hij dit niet heeft gedaan.

Verwerende partij heeft met de bestreden beslissing bijgevolg artikel 8 van het EVRM geschonden. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen stijlzetting):

“Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. ...

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

...

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

...

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. ...

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht

dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

...

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat reeds "bij het nemen" en dus in de besluitvormingsprocedure inzake de verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Een beoordeling achteraf, in de nota met opmerkingen kan de onwettig tot stand gekomen beslissing dan ook niet wettigen."

2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidl v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

...

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, **that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.**"

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair-balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. In het belang van het kind dient rekening te worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het zou worden gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Er is onvoldoende onderzoek gevoerd zijn naar zijn gezinssituatie.

3. Concrete toepassing op het bevel.

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt met betrekking tot het bevel en met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° Vreemdelingenwet.

Wat de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten betreft wordt verwezen naar artikel 74/14 § 3, 1° en 3°.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”.

Verder wordt verwezen naar het privé en gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote en drie minderjarige kinderen, die hier legaal verblijven, en wordt gesteld dat de tijdelijke verwijdering naar Servië geen disproportionele inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven en op artikel 8 EVRM. Het feit dat hij zal gescheiden worden van zijn minderjarige Belgische kinderen wordt niet als argument aanzien voor respect voor artikel 8 EVRM.

Tenslotte wordt gesteld:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Eerste subonderdeel betreffende het risico op onderduiken,

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken. Dergelijke motivering is weinig overtuigend en onvoldoende in het licht van rechtspraak van Uw Raad.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

“De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.” (Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)

De familieleden van verzoeker beschikken over legaal verblijf in België. Zij wonen in de Twee Netenstraat 24, bus 31 te 2060 Antwerpen. Hij werd ook op dit adres aangetroffen door de politiediensten.

Nergens is er een reden om aan te nemen dat verzoeker zou onderduiken. Hij geeft zelf aan dat hij niet gescheiden kan leven van zijn minderjarige kinderen.

Bovendien zet de bestreden beslissing nergens daadwerkelijk uiteen waarom er in casu een risico op onderduiken zou bestaan. De loutere vermelding dat er een risico op onderduiken bestaat, volstaat uiteraard niet.

Tot slot wijst verzoeker naar de definitie in artikel 1,11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

De vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een inreisverbod maakt een stereotiepe motivering uit die in geen geval blijf kan geven van een zorgvuldig onderzoek naar dergelijke ernstige en objectieve elementen.

Indien verwerende partij een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoeker op zijn vaste adres woonde, samen met zijn partner en drie minderjarige kinderen en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken.

Tweede subonderdeel betreffende de toepassing van artikel 8, artikel 47/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat zij alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing. De zorgvuldigheidsnorm houdt tevens in dat de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. (SUETENS, L.P., "Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht", TBP 1970, 382.)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in zulke gevallen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er gegevens aanwezig zijn in het dossier die met deze vaststelling onverenigbaar zijn. (RvS, 23 april 2003, n° 118.534; RVV, 24 augustus 2011, n° 65.747)

Uit bovenstaande kan reeds afgeleid worden dat verwerende partij op zeer onzorgvuldige wijze is omgesprongen met voorliggend dossier en niet alle relevante feiten met de nodige zorgvuldigheid heeft vastgesteld. Dat verwerende partij ondergeschikt de belangen van verzoeker heeft geschaad door de onzorgvuldige libellering van een persoon als een gevaar voor de openbare orde.

Uit voorgaande kan vastgesteld worden dat verwerende partij de bestreden beslissing op uiterst onzorgvuldige wijze heeft voorbereid en opgesteld. Dat zij daarbij ook haar materiële motiveringsplicht met de voeten heeft getreden, maakt dat voorliggende beslissing vernietigd dient te worden.

Tweede onderdeel.

De bestreden beslissing stelt:

"Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 20.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld topt 15 maanden gevangenisstraf uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Betrokkene werd vervolgens op 8.08.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf (met uitstel 6 jaar uitgezonderd VH) uit hoofde van afpersing, poging tot misdaad, bedreiging mondeling of schriftelijk, slagen en verwondingen. Op 21.10.2010 werd betrokkene

nogmaals veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, dit keer tot 1 jaar gevangenis wegens slagen en verwondingen, beschadiging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden.”

Er wordt in de bestreden beslissing aldus geen enkele context van deze feiten aangegeven, terwijl deze er wel degelijk zijn, en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Op zich is dit een schending van de motivering. Het volstaat niet om een automatische gevolgtrekking te nemen uit feiten gedateerde feiten, zonder rekening te houden met de omstandigheden van de feiten en de persoon van betrokkene.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen sprake van een actuele dreiging uitgaande van verzoeker.

De eerste veroordeling dateert van 20.12.2011, de tweede veroordeling van 08.08.2012 en de derde veroordeling van 31.10.2015. Hieruit volgt dat de laatste veroordeling dateert van 5 jaar geleden en verzoeker sindsdien niet meer in contact is geweest met de Correctionele Rechtbank. Er zijn aldus geen indicaties voorhanden die aantonen dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Teneinde een afdoende gemotiveerde beslissing te nemen dient gecontroleerd te worden of verzoeker wel degelijk een gevaar betekend voor de openbare orde, hetgeen betekent dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving betekent. (RvV, 8 februari 2016, nr. 161 549)

De motivering bevat derhalve onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, dan wel door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

Een dergelijke beslissing is zeer ernstig en buiten proportie, ook rekening houdend met de reeds aangehaalde elementen van familieleven in België en duurzame affectieve band met mevrouw Dudaj Bute.

Uit de gegevens in het voorliggende dossier kunnen bovendien geen feiten erop wijzen dat verzoeker een actuele, reële en voldoende ernstig gevaar betekend voor de Belgische maatschappij zonder de grondrechten van verzoeker te schaden. Hierbij verwijst verzoeker naar het artikel 8 van het EVRM.

Het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde wordt door verwerende partij derhalve onvoldoende gemotiveerd.

Uit het bovenstaande volgt dat de specifieke motivering zowel juridisch als feitelijk foutief is.

Daarnaast schendt deze specifieke motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Om deze reden faalt de beslissing.

Derde onderdeel.

Wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten; schending van artikel 74/14 §3, 1° vreemdelingenwet

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

De motieven falen ook op zich.

Er is geen enkel risico op onderduiken; verzoeker heeft altijd openlijk gewoond op vermeld adres met zijn partner en kinderen.”

2.3.3. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort noch van een geldig visum. Evenmin betwist verzoeker dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 8 jaar dat hem werd betekend op 14 augustus 2014 alsook het voorwerp uitmaakt van een ministerie besluit tot terugwijzing voor een periode van tien jaar dat hem werd betekend op 1 augustus 2016.

De verwerende partij kon dan ook in beginsel op basis van artikel 7, lid 1, 1°, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet een bevel nemen om het grondgebied te verlaten. Deze vaststellingen zijn voldoende determinerend om het bestreden bevel te schragen.

Uit het bestreden bevel blijkt verder dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker, in casu zijn vermeende gezins- en privéleven, en deze heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij motiveert hierbij als volgt:

“Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 20.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Betrokkene werd vervolgens op 8.08.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenis (met uitstel 5jaar uitgezonderd VH) uit hoofde van afpersing, poging tot misdaad, bedreiging mondeling of schriftelijk, slagen en verwondingen. Op 21.10.2015 werd betrokkene nogmaals veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen, dit keer tot 1 jaar gevangenis wegens slagen en verwondingen, beschadiging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit van terugwijzing van 20.07.2016, betekend op 1.08.2016, waarbij betrokkene de toegang tot het Rijk verboden wordt voor een periode van tien jaar, wegens ernstige schending van de openbare orde. Dit Ministerieel Besluit van terugwijzing werd niet opgeschort noch opgeheven.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 14/08/2014.

Betrokkene verklaart dat hij een vrouw en drie kinderen in België heeft. Het feit dat betrokkenes partner x (°21.05.1979) en kinderen x (°7.01.2007), x (°4.03.2008) en x (°25.09.2011) de Belgische nationaliteit hebben en in België wonen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien werd betrokkene veroordeeld voor intrafamiliaal geweld jegens zijn partner en kinderen. Feiten van brutaal gezinsgeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar en betekenen een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het feit dat betrokkene Belgische familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Door een repatriëring zal betrokkene gescheiden worden van zijn partner en kinderen, die in België wonen. Betrokkenes partner en kinderen kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Servië en

vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Servië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart twee nichten te hebben in België. Deze maken geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een afweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM tussen het belang van de verzoeker en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De verwerende partij heeft het voorgehouden gezinsleven en privéleven van verzoeker kenbaar afgewogen tegen vaststellingen inzake verzoekers persoonlijke gedrag in het kader van de openbare orde. De verwerende partij verwijst naar de verschillende veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen en preciseert hierbij dat deze betrekking hebben op inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, bedreigingen en slagen en verwondingen. De verwerende partij benadrukt bovendien het gewelddadig karakter van de feiten alsook dat verzoeker werd veroordeeld voor intrafamiliaal geweld jegens zijn partner en kinderen, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Zij stelt terecht dat zulke feiten van brutaal gezinsgeweld maatschappelijk onaanvaardbaar zijn en een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers betekenen. Bijgevolg wordt wel degelijk rekening gehouden met de context en omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd. Verzoeker betwist de gepleegde feiten waarvoor hij werd veroordeeld niet noch het gewelddadige karakter ervan en evenmin ontkent hij dat er sprake is van verschillende veroordelingen.

Gelet op de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de criminele feiten waarvoor verzoeker herhaaldelijk werd veroordeeld en het vertoonde recidivisme toont verzoeker met zijn summier betoog niet aan dat het kennelijk onredelijk is om aan te nemen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verder kan in dit kader geen abstractie worden gemaakt van het inreisverbod van 8 jaar dat verzoeker op 14 augustus 2014 werd betekend, en evenmin van het ministerieel besluit tot terugwijzing dat verzoeker op 1 augustus 2016 werd betekend.

Beide maatregelen die een verbod op binnenkomst en verblijf inhouden, werden genomen omwille van openbare orde overwegingen.

In het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgebreid overwogen dat het gewelddadige karakter van verzoeker een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde:

"Overwegende dat hij zich tussen 28 november 2005 en 7 februari 2010 schuldig heeft gemaakt aan poging tot afpersing met geweld of bedreiging; aan mondelinge bedreigingen onder een bevel of onder een voorwaarde met een aanslag op personen of op eigendommen (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft; aan opzettelijke verwondingen of slagen, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (21 feiten); aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 19 november 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel van 5 jaar behalve de voorhechtenis;

Overwegende dat hij zich op 13 augustus 2011 schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, feit waarvoor hij op 20 december 2011 werd veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren die vervangen werd door een gevangenisstraf van 15 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 1 augustus 2011 en 26 december 2013 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (3 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (6 feiten); aan opzettelijk

landelijke of stedelijke afsluitingen geheel of ten dele vernield te hebben (3 feiten); aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 21 oktober 2015 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

(....)

Overwegende dat het gewelddadige karakter van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde

Overwegende, bijgevolg, dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten door zijn persoonlijk gedrag en de ernst van gepleegde feiten, voldoende bewezen door de tegen betrokkene uitgesproken gevangenisstraffen;”

Zowel het inreisverbod als het ministerieel besluit tot terugwijzing zijn preventieve veiligheidsmaatregelen die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbieden. Deze preventieve veiligheidsmaatregelen zijn nog steeds geldig aangezien ze definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn en tot op heden niet werden opgeschort of opgeheven. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in deze, gelet op deze veiligheidsmaatregelen, nog steeds oordeelt dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het betoog dat de laatste veroordeling dateert van 2015 en dat verzoeker sindsdien niet in contact is gekomen met de Belgische justitie doet aan al het bovenstaande geen afbreuk, en is weinig ernstig nu verzoeker in juli 2017 naar Belgrado werd gerepatriëerd.

Waar verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met het belang van de kinderen, merkt de Raad op dat uit de uitdrukkelijke motieven van de verwerende partij met betrekking tot het gepleegde intrafamiliale geweld jegens zijn partner en kinderen (*“zulke feiten van brutaal gezinsgeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar en betekenen een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers”*) afdoende blijkt waarom de verwerende partij in casu oordeelt dat het handhaven van de openbare orde primeert op de belangen van de kinderen.

Verzoeker stelt dan wel dat hij met zijn partner en drie minderjarige kinderen samenwoont op hetzelfde adres en dat zij persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten onderhouden, dat zij een feitelijk gezin vormen en dat hij een centrale rol inneemt in het gezin, maar dit is een loutere bewering die nergens wordt gestaafd met een begin van bewijs. Het loutere feit dat verzoeker in illegaal verblijf werd aangetroffen op het adres van zijn partner en minderjarige kinderen, toont het voorgaande niet aan.

Daarenboven kan ook hier geen abstractie worden gemaakt van belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM die reeds werd gemaakt in het kader van het bovenvermelde inreisverbod en het ministerieel besluit tot terugwijzing. Het is in het kader van die veiligheidsmaatregelen dat reeds op uitgebreide wijze de scheiding van verzoeker van zijn kinderen en de impact ervan werd beoordeeld.

Zo werd in het ministerieel besluit overwogen:

“Overwegende dat betrokkene een relatie had met D.B. (...), geboren te Peje op (...) 1979, van Belgische nationaliteit sinds 10 januari 2001; dat de feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld op haar werden gepleegd;

Overwegende dat uit deze relatie op 7 januari 2007, op 4 maart 2008 en op 25 september 2011 drie kinderen werden geboren van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat ze sinds 23 maart 2012 niet meer samen wonen; dat Mevrouw D. (...) verklaarde geen relatie meer te hebben met betrokkene; dat ze niet weet waar hij verblijft; dat hij niet betaalt voor de kinderen noch voor haar;

Overwegende dat de vader slechts van 3 maart 2007 tot 5 augustus 2008 en van 12 augustus 2010 tot 23 maart 2012 bij het gezin heeft gewoond;

Overwegende dat hij werd uitgenodigd op 19 maart 2016 om bewijzen voor te leggen van ieder ouderlijk gezag dat hij zou uitoefenen en dat hij niet gereageerd heeft op deze vraag;

Overwegende, bijgevolg, dat er geen inbreuk is op de uitoefening van het recht op respect voor het gezinsleven, gelet op het gebrek aan bewijs van dergelijk leven in België die de toepassing van het voordeel van de bescherming van artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens rechtvaardigen;

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank te Antwerpen op 21 oktober 2015 stelt dat de feiten ernstig zijn en dat hij geen rekening hield met de psychische en fysieke integriteit van zijn partner die hij bij herhaling en in het bijzijn van hun gemeenschappelijke kinderen heeft geslagen;”

Aangezien de scheiding tussen verzoeker en zijn kinderen tot stand werd gebracht in het kader van dit ministerieel besluit tot terugwijzing en gelet op het gepleegde intrafamiliale geweld, toont verzoeker niet aan dat er in het kader van het bestreden bevel alsnog en opnieuw een uitgebreide afweging moest worden gemaakt met betrekking tot de impact van een gedwongen scheiding van de vader op de kinderen van het Kinderrechtenverdrag.

In het bestreden bevel wordt overigens rekening gehouden met de scheiding van verzoeker van zijn partner en kinderen door een nieuwe repatriëring, maar de verwerende partij wijst er op dat zij verzoeker regelmatig kunnen bezoeken in Servië, hetgeen verzoeker niet betwist. Verzoeker toont overigens nergens aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan om het voorgehouden gezinsleven in Kosovo of elders verder te zetten. De bewering dat zijn kinderen enkel Nederlands spreken wordt immers niet gestaafd. De verwerende partij wijst er verder op dat zijn partner en kinderen vanuit België contact kunnen houden met verzoeker via moderne communicatiemiddelen. De overweging dat er een mogelijkheid is om van op afstand het gezinsleven daadwerkelijk in te vullen door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen is in lijn met de rechtspraak van het EHRM (cfr. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, *Shala/Zwitserland*, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Waar verzoeker nog stelt dat hij reeds 13 jaar in België verblijft, hier deels in legaal verblijf een privéleven heeft ontwikkeld en sociale relaties heeft uitgebouwd, herhaalt de Raad dat verzoeker in 2016 een ministerieel besluit tot terugwijzing voor 10 jaar werd betekend. Verzoeker kon in het kader van zijn beroep tegen dit ministerieel besluit zijn argumenten laten gelden met betrekking tot zijn privéleven, hetgeen hij ook heeft gedaan, evenwel stelde de Raad in zijn arrest vast dat verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet afdoende aantoonde. Het beroep werd verworpen bij arrest nr. 179 339 en verzoeker werd in 2017 gerepatriëerd. Ondanks het geldende ministerieel besluit tot terugwijzing keerde verzoeker op illegale wijze terug naar België. Ook nu beperkt verzoeker zich tot een zeer vaag en algemeen betoog over een privéleven in België dat evenwel nergens met een begin van bewijs wordt gestaafd. Hij toont dan ook niet aan dat hij met België zodanige privébanden heeft opgebouwd dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. In deze omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat in het bestreden bevel op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat een repatriëring naar Servië geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van verzoeker vormt.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker inmiddels twee aanvragen heeft ingediend tot opheffing of opschorting van het inreisverbod en ministerieel terugwijzingsbesluit die evenwel werden afgewezen.

Alles in acht genomen, blijkt niet dat de verwerende partij zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat in casu het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verzoeker maakt, gelet op wat hierboven wordt besproken, ook niet aannemelijk dat de verwerende partij, binnen haar beoordelingsmarge, een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke belangenafweging heeft gemaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM, dat wordt weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en artikel 7 van het Handvest blijkt niet.

Wat de verwijzing naar arresten van de Raad betreft, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben. Verzoeker toont evenmin op concrete wijze aan dat hij zich in identiek dezelfde situatie bevindt als de gevallen beschreven in deze arresten.

2.3.4. Uit de bestreden akte blijkt dat verzoeker onder meer op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat *in casu* een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden akte duidt de verwerende partij met betrekking tot het risico op onderduiken volgende drie objectieve criteria uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;
- 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- 5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

Wat betreft artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in feite als volgt:
“Betrokkene beweert sinds 18/11/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.”

Wat betreft artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in feite als volgt:
“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

Wat betreft artikel 1, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in feite als volgt:
“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 14/08/2014.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.”

Uit de bestreden akte blijkt afdoende waarom verzoeker *in casu* geen vrijwillige vertrektermijn wordt verleend. De vaststelling van een risico op onderduiken is gebaseerd op objectieve componenten, met name drie objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria. Verder blijkt dat er een individualisatie is gebeurd rekening houdend met verzoekers concrete omstandigheden. Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam waarom de verwerende partij *in concreto* van oordeel is dat verzoeker door zijn gedrag een risico op onderduiken vertoont. Tenslotte blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers voorgehouden gezinsleven en privéleven, zoals hierboven uitgebreid besproken. Aldus is er een specifieke motivering en is van een ‘quasi automatische toepassing’ geen sprake.

Dat zijn familieleden legaal in België verblijven, dat hij op hun vaste adres werd aangetroffen en dat hij niet gescheiden kan leven van zijn kinderen, doet geen afbreuk aan de bevindingen dat verzoeker illegaal in België verblijft en zijn verblijf nog niet heeft trachten te regulariseren, dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente noch op hotel verblijft en dat hij voorwerp uitmaakt van een geldend inreisverbod waaraan hij zich niet houdt. Deze bevindingen, die verzoekers gedrag kenmerken, worden door verzoeker overigens niet betwist.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat het in deze omstandigheden kennelijk onredelijk is om op basis van verzoekers gedrag te besluiten dat het weinig waarschijnlijk is dat hij aan een nieuw bevel gevolg zal geven en daaruit een risico op onderduiken af te leiden. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoeker daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van zijn geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat de beslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen ook gebaseerd is op artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet waarbij uitgebreid wordt gemotiveerd waarom verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid die op zich voldoende determinerend zijn om de beslissing om geen vrijwillig vertrektermijn te verlenen, te schragen.

Een schending van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.5. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven van het bestreden bevel en de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn kent, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Verzoeker toont evenmin aan dat deze beslissingen niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat het bestreden bevel en de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond en kan bijgevolg niet als een ernstig middel beschouwd worden.

2.3.6. In een tweede middel gericht tegen de bestreden terugleiding, voert verzoeker de schending aan van artikelen 7, tweede lid; 49, § 3; 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het EVRM. Hij zet hierbij uiteen:

“Eerste onderdeel,

Conform het arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 moet de beslissing tot terugleiding als een afzonderlijke beslissing worden beschouwd.

Vermits de terugleiding een afzonderlijke beslissing uitmaakt, dient deze ook afzonderlijk in feite en in rechte gemotiveerd te worden.

Verzoeker verwijst naar wat in dit verband gesteld is met betrekking tot het bevel in het eerste middel.

De motieven zijn niet afdoende, met name betreffende het element ‘risico op onderduiken’.

Tweede onderdeel,

Die tweede alinea van artikel 7 luidt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater kan de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden”.

Titel IIIquater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM en art. 3 IVRK) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gesteld is in het eerste middel, tweede onderdeel. Er is geen enkel moment rekening gehouden met het gezinsleven.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.”

2.3.7. De bestreden beslissing tot terugleiding werd genomen in toepassing van artikel 7, tweede dat luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Hierbij wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend en worden de motieven die in de beslissing tot afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn werden uiteengezet, integraal hernomen. Verder worden de motieven inzake openbare orde en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM uit het bestreden bevel ook in de bestreden beslissing tot terugleiding hernomen.

In zoverre verzoeker stelt dat deze motieven niet afdoende zijn betreffende het element “risico op onderduiken” verwijst de Raad naar wat hierboven werd uiteengezet in punt 2.3.5.

Waar verzoeker stelt dat het voorbehoud van de toepassing van de bepalingen van Titel IIIquater, in het bijzonder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, niet werd onderzocht, kan hij niet worden gevolgd daar dit geen steun vindt in de bestreden beslissing tot terugleiding.

Immers bevat deze beslissing tot terugleiding een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betwist niet dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de verwerende partij bij een verwijderingsbeslissing rekening houdt met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, een weerspiegeling vormt van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker verwijst naar zijn kritiek met betrekking artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het

EVRM, zoals uiteengezet in het eerste middel, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van dit eerste middel supra. Voorts blijkt uit het administratief dossier, met name de verslagen van de centrumarts, dat verzoekers gezondheidstoestand zich niet verzet tegen de afgifte van het bestreden bevel noch een hinderpaal vormt voor de terugleiding van verzoeker. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een theoretische kritiek en maakt hij niet in concreto aannemelijk dat een onderzoek naar de toepassing van artikelen 74/10 tot en met 74/19 van de Vreemdelingenwet in casu aanleiding geven tot enig voorbehoud met betrekking tot de beslissing tot terugleiding.

Bijgevolg is verzoekers kritiek dat er geen onderzoek zou zijn geweest naar een eventueel voorbehoud onder toepassing van de artikelen 74/10 tot en met 74/19 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, artikel 8 van het EVRM en artikelen 74/13 en 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Waar verzoeker artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, zet hij evenwel niet in concreto uiteen hoe deze wetsbepaling door de bestreden beslissing tot terugleiding werd geschonden. Het tweede middel is in die mate onontvankelijk. Voor het overige is het tweede middel niet gegrond en dus niet ernstig.

2.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

Bijgevolg wordt niet voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Op de overige voorwaarden dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. MAES